

Пријатељство путем Шаха

Како би могли да се играју ако се не разумеју?

Ауторка: Оливија Китерман
(Засновано на истинитој причи)

Ова прича се одиграла у Немачкој.

Сунце сија у мојој души данас!“* Певао је Матви. „Његова мама и брат, Тимофи су певали са њим. Изван прозора аутомобила је био мрак. Али песма је помогла да све буде мало светлије.

Било је то страшно време за Матвија и његову породицу. Селили су се у Немачку јер њихов дом више није био сигуран. Путовали су два дана, а сада су скоро стигли. Бискуп овде у Немачкој их је возио до места где су преноћили.

Матвију је било драго што им је Небески Отац помогао да безбедно стигну у Немачку. Али недостајао му је тата. Морао је да остане у њиховој земљи због рата. Матви се много бринуо за њега.

Бискуп је паркирао ауто испред једне куће. „Добро дошли у мој дом.“

Матви је зграбио своју торбу и ушао за својом породицом. Била је тишина. Бискупова породица мора да је већ отишла у кревет.

„Можете остати у Матовим и Лоревим собама док сте овде“, рекао је бискуп.

„Чекајте“, рекла је мама. „Не морају да нам уступе своје собе.“

Бискуп се осмехнуо. „Срећни су да то учине. Желимо да вам буде удобно.“

Мама је климнула главом. „Хвала.“

Ујутро су Матви и Тимофи отишли у кухињу на доручак. Бискуп је седео за трпезом са дечаком и

девојчицом. Нису изгледали много старије од Матвија.

„Ово су моја деца, Матс и Лори“, рекао је бискуп.

„Драго ми је да смо се упознали“, рекао је Тимофи. Матс и Лори су били мали збуњени.

„Они не говоре ваш језик“, рекао је бискуп. „Али сам сигуран да ћете бити добри пријатељи.“

Матви се намршти. Како би могли да буду пријатељи ако не могу да разговарају једно са другим? Осећао се као да је сунце о којем је синоћ певао нестало.

Након што су јели, Матс и Лори су им показали собу за играње. Двоје млађе деце играло се са играчкама. Матви је претпоставио да су то Матови и Лоринини брат и сестра.

Матс је нешто рекао. Звучало је као питање, али Матви није знао шта је рекао. Матс је сео и отворио кутију с картама. Разврстао их је у гомилице. Онда су он и Лори подигли своје карте. Матви је желео да игра. Али није знао како!

Матс је одложио карту и погледао Матвија. Опет је рекао нешто.

Матви је хтео да заплаче. Није желео да живи у Немачкој ако никога не разуме.

Лори је нешто рекла Матсу, а онда је отрчала до ормара. Вратила се и поставила нову игру на паркет.

Матви је познавао ову игру. Дрвене фигуре су личиле на оне које је имао код куће. Био је то

*Химне, бр. 227.

шах! Играо је шах са татом сатима. Матви весело климну главом. Знао је како да игра ову.

Лори се широко насмејала и почела да поставља фигуре.

Матви је померио свог пешака за два поља и посматрао како Лори помера свог коња. Тада је Матви узео ловцем Лориног коња. Он и Тимофи су навијали. Лори је испустила фрустрирани звук, али се смејала.

Играли су дуго. Убрзо су се смејали. Нису разумели речи једно другог, али су се и даље забављали.

Током наредних неколико недеља, пронашли су друге игре које су сви познавали. Играли су фудбал напољу са другом немачком децом. Матви је научио и неколико речи на немачком. Понекад је правио грешке, али се стално трудио.

Матвију су и даље недостајали тата и његов дом. Али био је захвалан што му је Небески Отац помогао да стекне нове пријатеље. ●

